

[Aksel Larsen.]

Men lad nu alt dette være. Lad os få denne sag bragt i orden. Jeg er dog ikke sikker på, at man bør udforme lovforslaget, netop som det foreligger fra forslagsstillernes side. Det er ikke, fordi jeg har noget imod det i princippet, men jeg har tit tænkt over dette, at man behøver da ikke at lade finansloven svulme alt for meget op. Det måtte da være muligt at holde visse statsvirksomheder og muligvis også politikasserne uden for selve statsbudgettet, således at — om jeg så må sige — kun saldoen gik ind i statsbudgettet og statsregnskabet. Hvorvidt det bør gøres, bør naturligvis underkastes en nøje overvejelse. Jeg forsøger kun her at fremsætte en idé.

Vi er jo i den noget sjældne situation, at vi her har en virksomhed, som giver overskud og formentlig endda et ganske betydeligt overskud. Vi er imidlertid også i den situation, at dette her er en virksomhed, hvor det måske vil være umuligt at få et fuldkommen detaljeret regnskab frem, eller det vil være fuldkommen umuligt at få bevillinger gennemført i alle detaljer ved folketingets, subsidiært finansudvalgets, beslutning. Ja, det ved enhver, som kender en lille smule til politiet, og jeg formoder, at man i sin tid har haft megen nytte af disse politikasser og måske har det endnu, derved at man har brugt af deres midler til formål, som man i hvert fald ikke ønsker offentliggjort, hverken i statsregnskabet eller i aviserne.

Nuvel, dette er detaljer, som jeg henstiller at man drøfter i det udvalg, der måtte blive nedsat, men jeg kan til slut udtrykke min glæde over, at den højtærede justitsminister selv i princippet har erklæret sig enig i lovforslaget; så vil vi vel nok kunne få en ordning på dette forhold, uden at vi behøver at afvente afslutningen af et langsommeligt arbejdende udvalgs virksomhed.

Med disse ord skal jeg endnu en gang give mit partis tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Iver Poulsen: Ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Poul Møller, gav efter min mening en meget saglig begrundelse for lovforslaget, en begrundelse, som mit parti helt kan tilslutte sig, og der-

for kan jeg nøjes med nogle enkelte bemærkninger.

Ved en tidligere lejlighed har den højtærede justitsminister her i tinget udtalt, at han blev nervøs, hver gang han hørte ordet grundlov nævnt. Da denne udtalelse blev fremsat, var vi i mit parti mest tilbøjelige til at opfatte udtrykket som spøgefuldt eller polemisk; men efter at vi har fået kendskab til de forhold vedrørende politikassernes administration, som ligger til grund for det lovforslag, vi her behandler, kan vi kun få det indtryk, at det har været så som så med det spøgefulde, og at den bemærkning fra den højtærede justitsminister om nervøsitet over for grundloven rummede en god portion sandhed.

Det lyder i hvert fald besynderligt, at landets justitsminister har kunnet få den af ham praktiserede administration af politikassernes midler uden om de bevilgende og reviderende myndigheder til at harmonere med grundlovens § 46, stk. 2, som er citeret her i dag, og som jo giver udtryk for, at ingen udgift må afholdes uden om de bevilgende myndigheder. Men det har den højtærede justitsminister jo heller ikke kunnet, og derfor har han set sig nødsaget til at søge dækning for sig og sine dispositioner i de tidligere nævnte plakater og skrivelser fra 1819 og 1844. Det er imidlertid blevet udtalt heroppefra af en tidligere ordfører, at det vist næppe lader sig gøre at søge dækning bag disse plakater og cancelliskrivelser. For det første må plakaterne som nævnt anses for ophævede med grundloven, og for det andet dækker de jo, selv om man ville påberåbe sig plakaternes gyldighed i dag, ikke den højtærede justitsministers administration, da plakaterne taler om noget helt andet.

Den højtærede justitsminister nævnte en række love, ved hvis vedtagelse det var blevet drøftet, hvordan de bøder, disse love ville indbringe, skulle administreres, det vil sige, hvordan visse dele af politikassernes midler skulle administreres. Men det er jo ikke så meget disse senere love, der vedrører visse dele af politikassernes midler, der er tale om. Men der er tale om, hvordan hele administrationen af politikassernes midler foregår, og om, at den højtærede justitsminister som en enevældig konge har dispositionsret over væsentlige